

Na prázdniny

Jistě mi dáte za pravdu, že podobně jako se těšíme na každou sobotu a neděli nebo sváteční volno, těšíme se na čas prázdnin. Všichni víme, že prázdninové měsíce patří především dětem a studentům a toto volno jim ze srdce přejeme. Avšak i pro většinu z nás s sebou prázdniny přinášejí dovolené a určité uvolnění od napětí školního roku. Vše je umocněno časem léta a dlouhých dnů. Mnozí rodiče pošlou své děti na tábory nebo k prarodičům nebo se celé rodiny přestěhují na venkov, do přírody nebo do zahraničí. Odpočinek působí zcela jistě blahodárně, ale od určitých zásad a pravidel se uvolnit nedá. I tak to dá v září dost práce vrátit se k ustálenému režimu.

Letní měsíce nabízejí také příležitost dohnat pracovní zpoždění, naučit se něčemu novému i promyslet budoucí úkoly. Leckdo si stačí lépe uspořádat pracovní prostor nebo udělat pořádek.

Prázdniny se tak pro nás stávají jednou z mnoha velmi dobrých šancí. Dlužno však konstatovat, že ne vždy se je podaří plodně využít, mnohá dobrá předsevzetí budou dláždít naši další cestu.

Pokud jde o vztahy, tam se prázdniny nekonají, naopak, právě v létě se při cestování a pobytech seznámíme s novými lidmi a můžeme prohloubit naše přátelství ve stávajících kontaktech. Ke stejnému jsme neustále zváni i v našem základním vztahu k Bohu. Kulturní památky, církevní stavby, chrámy, architektura, příroda, duchovní cvičení, poutě nebo návštěva klášterů i prostor k samotě a čas k osob-

ní modlitbě i četbě Božího slova jsou inspirací pro hledání Boha a jeho místa v čase našeho života. I v tomto základním vztahu jsou prázdniny velmi potřebné a nezaměnitelné! Platí, že i duchovní rozměr a jeho hledání se dají promarnit. Byla by to škoda.

Vám všem, milí přátelé, přeji krásné prázdniny a dobrý odpočinek ve všech jeho rozměrech.

Nezapomeňte se, prosím, ke Svatému Vojtěchu během prázdnin vracet a na jejich konci vrátit.

P. Vladimír Málek

Rozhovor: Kristýna Řebíčková

Funkce varhanice je tak trochu nevděčná, kromě pár lidí na ochoze většina z nás ani neví, kdo za hracím stolem sedí. Někdo možná tuší, že se u sv. Vojtěcha střídají dvě varhanice a dva varhaníci. Využil jsem příležitost „vyzpovídat“ jednu z varhanic, Kristýnu Řebíčkovou. Tady jsou její odpovědi.

Kristýno, mohla byste se nejdřív čtenářům Vojtíka představit?

Pocházím z malého městečka ve východních Čechách. S mými sourozenci jsme byli od malička vedeni k hudbě, doma se pořád zpívalo a hrálo na různé hudební nástroje. Celkem brzy jsem se spolu s mladšími sestrami začala hudebně angažovat při bohoslužbách, nejprve pouze takzvanými „rytmikami“ a posléze i jako varhanice. Nyní již jedenáctým rokem žiji v Praze, kam mne původně přivedlo vysoškolské studium.

Jak jste se dostala ke hře na varhany a jak ke sv. Vojtěchu?

Je potřeba zdůraznit, že jsem amatérský chrámový varhaník, varhany jsem nestudovala. V době, kdy jsem začala chodit na střední školu a dosti obstojně jsem hrála na klavír, vyvstala v naší venkovské farnosti potřeba dalšího varhaníka. Ujala jsem se toho a postupně se mi podařilo tento krásný nástroj zkrotit, krátkou chvíli i za profesionálního vedení v litomyšlské lidušce. Co se týká sv. Vojtěcha, tam mám vazbu personální – můj krajan Pavel Vopařil mne kdysi požádal o občasnou výpomoc a já jsem mu vyšla vstříc, neboť varháníčení je pro jednoho člověka příliš velké břímě. Nyní jsme již stabilně čtyři varhaníci, což je takový skoro bych řekla ideální úvazek :-).

Co je pro varhanici při doprovázení nedělní bohoslužby nejtěžší?

Tuto otázku vztáhnou spíše na mou osobu, netroufám si hovořit za varhaníky obecně. Pro mne je doprovázení bohoslužeb těžké z hlediska obrovského soustředění a pocitu zodpovědnosti, abych písni i ordinarium muzikantsky dobře zvládla. U sv. Vojtěcha mám někdy problém se koncentrovat, neboť na „kúru“ je kolem mne spousta lidí (a to „kolem“ myslím doslova), na což nejsem zvyklá. Navíc jsem mnoho let hrála pouze z Kancionálu, takže Mešní zpěvy jsou pro mne něco nového a často se musím na nedělní bohoslužbu déle připravovat.

Čím by se podle vás dala liturgická hudba u sv. Vojtěcha ještě vylepšit?

Bylo by určitě dobré zapojit více lidí do zpívání žalmů a ordinárií. Když při odpovědích a písních poslouchám, jak pěkně zní společný zpěv, určitě musí být mezi farníky i další dobří zpěváci (a zpěvačky), kteří by se tohoto úkolu mohli zhostit. Hudební potenciál zejména mladých lidí by se mohl využít i při přípravě

tzv. rytmik, tedy bohoslužeb doprovázených rytmickými písněmi. Ve farnosti, ze které pocházím, mají tyto rytmiky dlouholetou tradici a se scholou zpívá celý kostel včetně těch nejstarších babiček.

A čeho bychom se měli naopak vyvarovat?

Moc mne mrzí, když na závěr hraji píseň a již ke konci první sloky řada lidí odchází z kostela. Měla jsem v průběhu několika let možnost hrát při nedělních bohoslužbách v mnoha kostelích na venkově i v Praze, ale s tímto nešvarem jsem se setkala až tady u sv. Vojtěcha. Nevím, kam tito lidé pospíchají nebo před čím utíkají, ale je to obrovská škoda. Závěrečná píseň přeci završuje bohoslužbu a měli bychom ji zpívat s radostí až do konce. I kdybych hrála třeba osm slok :-).

Přeji vám, aby se vám v náročné varhanické službě dařilo a děkuji vám za rozhovor.

Není zač :-).

Za Vojtíka se ptal Vít Grec

Pozn. red.: Jak „rytmika“ v podání Kristýny Řebíčkové a jejích přátel zní, jste mohli na živo slyšet minulou neděli, kdy doprovázeli mši při prvním svatém přijímání. Děkujeme za strhující výkon a skvělý zážitek.

První svaté přijímání

Při nedělní mši svaté dne 13. června šlo v našem kostele slavnostně poprvé ke svatému přijímání těchto sedm dětí:

- Matouš Kotas
- Šimon Verner
- Daniel Bednář
- Matěj Chlebovský
- Šimon Poláček
- Barbora Friedrichová
- Matěj Voldřich

Gratulujeme jim i jejich rodičům, děkujeme těm, kdo se podíleli na jejich přípravě, a pře-

jeme jim každému, aby tento den zůstal hezky zapsán v jejich vzpomínkách a aby byl pro ně trvalým pozváním k prohlubování své víry a vztahu k Bohu.

Pozn. sazeče: Společnou fotografii najdete na předposlední straně.

Mons. Jan Machač

Ohlédnutí

Mons. Jan Machač, osobní arciděkan a dlouholetý farář farnosti u kostela sv. Matěje v Praze-Dejvicích, zemřel dne 9. 5. 2009 ve věku 93 let a v neuvěřitelném 66. roce kněžské služby.

P. Jan Machač se narodil 1. června 1915 v Horní Lidči. Studoval v Arcibiskupském kněžském semináři v Praze a 30. května 1943 byl vysvěcen v katedrále sv. Víta na kněze. Působil v Dolní Bělé u Manětína a roku 1946 se stal děkanem v Chebu, kde působil až do svého zatčení roku 1951. V komunistickém žaláři strávil sedm let. Po svém propuštění pracoval jako dělník v továrně na nábytek v Bystřici pod Hostýnem. Po několika letech se mohl vrátit do duchovní správy; nejprve jako zповědník na Hostýně a v Holešově, poté od roku 1966 jako administrátor v Gottwaldově-Maleno vicích. V roce 1968 se vrátil do Prahy a v následujících třech letech působil jako blízký spolupracovník biskupa Tomáška. Roku 1971 odešel do farnosti sv. Matěje v Praze-Dejvicích. Tam působil až do roku 2002, kdy odešel na zasloužený odpočinek. Roku 1998 byl jmenován monsignorem.

Tolik stručná fakta. Ale jaký byl život ve farnosti? Živý, velmi živý a plodný. Novokněží z naší farnosti vzešlo tolik jako apoštolů. Za naši rodinu jedna vzpomínka. Naše Anežka, ještě jako předškolní dítě, měla patera hrozně ráda. A tak jí přišlo samozřejmé, že ho pozvala na oslavu svých pátých narozenin. A pater přišel, poseděl u nás v obýváku mezi

samými holčičkami, popovídal si s nimi svým zvědavým stylem, snědl dort a šel. A já když na něj vzpomínám, vybaví se mi živě, jak tam sedí a v klidu se baví.

Katka Kufová

Vzpomínky...

Na tak výraznou osobnost, jakou bezesporu Mons. Machač byl, vystupují vzpomínky jedna za druhou. Některé se pokusím zaznamenat.

Poprvé jsem se s ním setkal ještě v době, kdy jeho působištěm byl Arcibiskupský palác, tedy kolem roku 1970. Se skupinou kamarádů jsme šli na ohlášenou návštěvu k panu biskupovi Tomáškovi. Na známém červeném schodišti nás potkal a poprvé jsme zažili jeho nenapodobitelný způsob zpytování příchozích.

V té době jsem bydlel na Malostranském náměstí a často jsem ho v sobotu či v neděli ráno potkával, jak šel z Hradčan na tramvaj a pak pokračoval vlakem, jak říkal, na brigádu. Jezdil vypomáhat do farností mimo Prahu.

Cesty na Hostýn, to je látka pro tematický sborník. Kolika lidem pomohl poznat krásu tohoto poutního místa. Kolik lidí z Prahy se stalo přáteli jeho bývalých farníků z Malenovic a všech těch krásných lidí na Moravě, které za svůj kněžský život poznal.

Jak to dělal? Tuto otázku si klade mnoho lidí, když si uvědomí, že více jak deset mužů přivedl ke kněžství. Těžko odpověď definovat. Mohu k tomu osobně dodat: Mě naučil lásce k nemocným a k těm, které je dobře navštěvovat. Ani já nemohu říci, jak to dělal. Ono to bude asi tím, že tyto postoje žil.

Čestným občanem Prahy 6 byl jmenován v roce 2005 při příležitosti jeho devadesátin. Na tuto slávu jsem ho doprovázel. Před svatým Václavem jsme nasedli do auta, které pro něj poslal pan starosta Chalupa. Jeli jsme do Tereziánského sálu v Břevnově, kde se slavnost konala. Cestou pater vyzvídal, jak by měl lidi oslovit, kdyby byl požádán o pár slov. Tak

jsme to za jízdy trochu probírali. Nádherná slavnost proběhla a moderátorka slávy Marie Retková (svatomatějská farnice) ho skutečně o pár slov požádala. Pater přišel k mikrofonu a z kapsy vytáhl připravený projev. To nebyl projev. Tomu slavnostnímu shromáždění vlastně říkal to, co jsme slyšeli v jeho kázáních, či co nám říkal při osobním setkání. On nemohl k lidem mluvit jinak. Pro nás to bylo ještě okořeněno jeho smyslem pro humor. Vyptával se nás na eventuální projev a ten už byl dávno připraven.

Jednoduchá vzpomínka: Byl to pan farář.

Jáhen Martin

Václav Vaško odešel

Ve středu 20. května 2009 zemřel v Praze ve věku 88 let (narozen 26. dubna ve Zvolenu) významný katolický aktivista, politický vězeň, diplomat, historik a autor řady knih zabývajících se dějinami katolické církve v Československu v období komunismu. Oproti mladším kolegům, věnujícím se tématice komunismu a totalitním režimům vůbec, měl nezáviděníhodnou přednost: osobní a tvrdou zkušenost s oběma totalitami.

Prožil odsouzení k smrti, sedm let v komunistických lágrech – mj. v pevnosti na Jáchymovsku a v pevnostech Mírov a Leopoldov. V kriminálech se setkal s předními katolickými teology – Adolfem Kajprem, Antonínem Mandlem, Otou Mádrem, Anastázem Opaskem – a dalšími osobnostmi. Následně prošel mnoha dělnickými pozicemi. I v osobním životě prožil nelehké a mnohaleté odloučení od své ženy a rodiny. Během jeho pobytu ve vězení byla manželka Irina v Rusku donucena k rozvodu (teprve po pádu komunismu jeho rodina mohla opustit Sovětský svaz a přestěhovat se do Československa, a v roce 1991 Václav Vaško své manželství s Irinou obnovil).

V osmdesátých letech pak pracoval jako tiskárenský korektor, ovšem opět pod stálým

tlakem a dohledem. Spolu s Josefem Zvěřinou a Otou Mádrem patřil k poradnímu okruhu kardinála Františka Tomáška. My jsme mohli poznat Václava až v roce 1988, kdy byl členem výboru Desetiletí duchovní obnovy národa. A od té doby jsem se vždy těšila na jeho živé, opravdové a správně nadšené nápady a vize... V posledních letech jsme se často potkávali „někde po cestě“. Se svou typickou vitalitou a radostí trpělivě vysvětloval, čím se právě zabývá (pracoval intenzívně na prvních dvou dílech *Domu na skále*) a já věděla, že nám ještě neodejde – není hotov se svou prací! Až se třetím dílem kroniky jsem si uvědomila, že až se naplní i jeho čas, bude nám chybět. Mile, sic tvrdošijně, odsouval žádost o rozhovor, byl zcela soustředěný na svůj úkol.

V posledních letech jste Václava mohli vídat v neděli na mši u sv. Vojtěcha v Dejvicích. Z jeho prací je třeba připomenout kroniku katolické církve *Neumlčená*, později podrobněji zpracovanou pod již zmíněným názvem *Dům na skále*, a autobiografické vyprávění, které přečtete jedním dechem – knihu *Ne vším jsem byl rád*.

Václave, děkujeme ti za tvou statečnost, opravdovost, úctu k manželství a žité radostné křesťanství! A věříme, že teď už „jsi velmi rád“ u našeho Pána.

Jana Klepková

Volejbalový turnaj o pohár Vojtíka poosmé, poprvé halový

Parta nadšenců od sv. Vojtěcha se již pěknou řádku let schází pravidelně každou středu večer v tělocvičně školy Emy Destinnové, aby pilovala svůj volejbalový um a tužila svoje zdraví. Vyvrcholením naší sezóny je turnaj, který jsme letos pořádali již poosmé. Na turnaj pravidelně zveme tým ze sdružení YMCA – Živá rodina – mimochodem z velké míry složený také z vojtěšských – a tým mládeže, také skoro vojtěšský. Tradičně se turnaj hraje poslední květ-

novou sobotu na venkovním hřišti a je příjemnou sportovně-společenskou záležitostí.

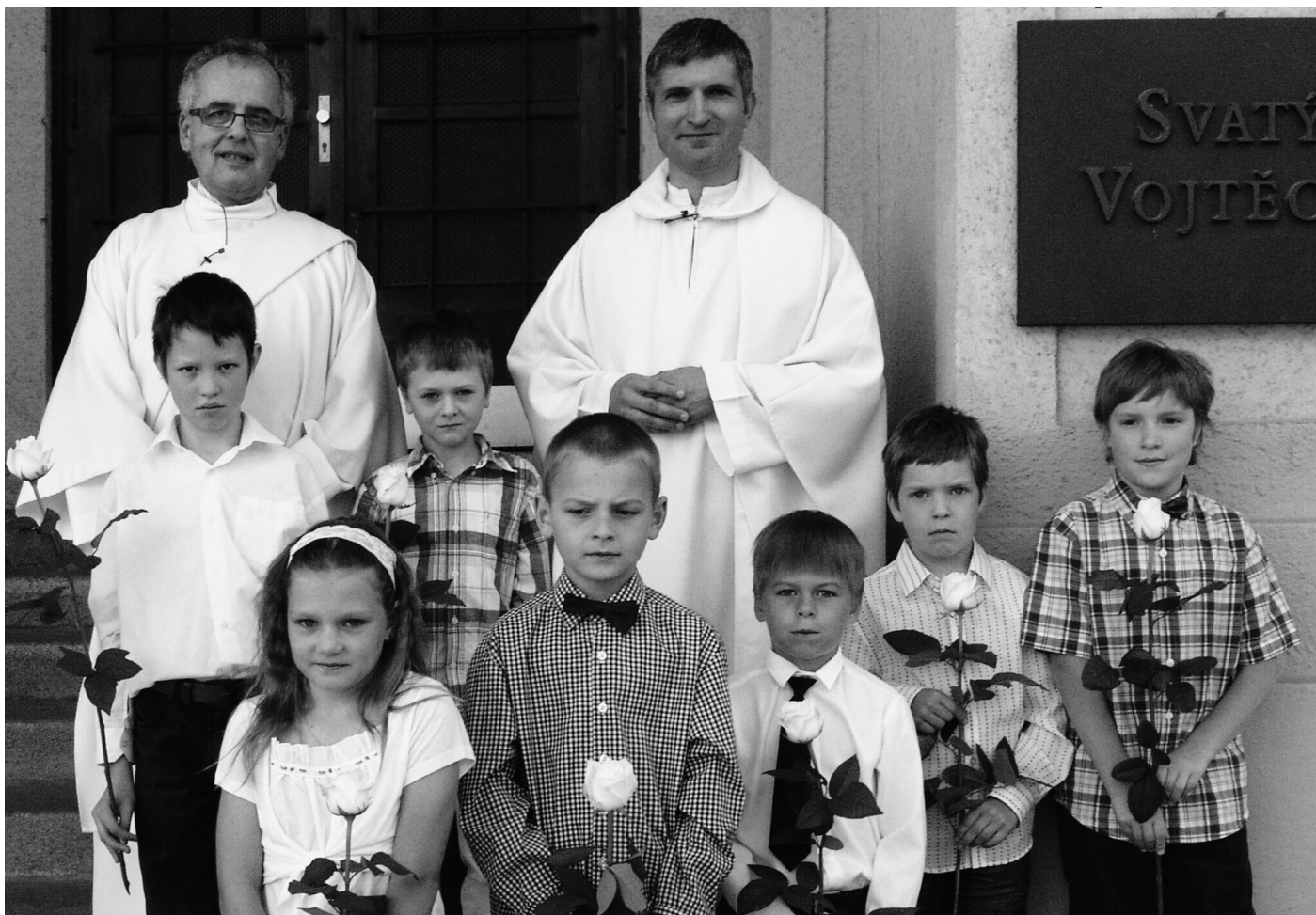
Letos nám ale vrtošivé počasí poprvé v historii turnaje nepřálo natolik, že jsme turnaj museli na poslední chvíli přeložit do tělocvičny. To nám ale neubralo na náladě a sportovním zápalu a turnaji na sportovní a společenské úrovni. Pravda, rozpalovat gril na školní chodbě nelze, ale i s tím si zkušený organizátoři poradili a na bohatě prostřených stolech se objevila nejedna pečínka. Jediní, kdo letos přišli zkrátka, byly děti. Těm se v sobotu do školy prostě nechtělo.

Zahráli jsme si dosytosti a naši radost ani moc nezkalil fakt, že „zase vyhrála YMCA“.

Byli nejlepší, a tak putovní pohár bude další rok v jejich péči. O to větší je to výzva a motivace pro nás, kteří podle jedné z přítomných juniorských volejbalistek „hrajeme v předpokládaném postavení“.

Jedinou stinnou stránkou turnaje a starostí do budoucna je fakt, že se juniorka složená převážně z vysokoškoláků letos vůbec nesešla, prý mají moc učení. Tímto jim a jejich případným nástupcům – třeba z řad starších ministrantů – házíme rukavici a vyzýváme je ke změření sil zase za rok.

Vít Grec

Děti, které poprvé přistoupily ke stolu Páně (na snímku zleva): Matěj Voldřich, Barbora Friedrichová, Matouš Kotas, Šimon Verner, Daniel Bednář, Šimon Poláček, Matěj Chlebovský

Naši drazí farníci, sestry a bratři – i ti z Vás, kteří přicházíte jen občas – přejeme Vám všem krásné prázdniny (bez úrazů a plné dobrého poznání), příjemný čas dovolených (plné odpočinku a ochrany na cestách) a Vám, kteří z pracovních či zdravotních důvodů zůstanete doma, zdraví a radost. Nashledanou v září!

VAŠE REDAKCE

Tipy na prázdniny

Prázdniny se kvapem blíží a tak přinášíme pár tipů, kde je hezky a kam byste mohli zajet.

- Vendulka Cemperová z Chotěboře doporučuje rodinný penzion „U lamy“ v blízkosti Českého Švýcarska, na podrobnosti se můžete podívat na adrese www.ulamy.php5.cz.
- Vášnivým rybářům zase doporučují manželé Károvi penzion Čtyřlístek v obci Řásná, jinak také rybářském ráji. Více info na <http://rasna.jdem.cz>.
- Sdružení Ymca – Open nabízí několik volných míst na English Camp s výukou angličtiny rodilými mluvčími v Zadově na Šumavě v týdnu 11.–18. července, pro mládež od čtrnácti let. Bližší info podá Jana Běťáková (y.open.os@gmail.com).
- Exercicie pro manželské páry se konají v Nečtinách ve dnech 19.–25. července. Centrum pro rodinu Plzeň ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském pořádá duchovní obnovu pro manžele na téma „Vím, komu jsem uvěřil“ (2 Tim 1,12). Účast s dětmi do deseti let tentokrát možná – program zajištěn. Manžele bude doprovázet Mons. Aleš Opatrný. Místem konání je lovecký zámeček Nečtiny u Manětína (okr. Plzeň-sever) uprostřed hlubokých lesů. Bližší info a formulář najdete na <http://cpr.apha.cz/nectiny/>.

Stručně

- Čerstvé zprávy o přípravě bezbariérového vchodu do kostela: zastupitelstvo městské části Praha 6 na svém jednání dne 12. 6. oficiálně schválilo finanční dar městské části na tuto stavbu, takže stavba může začít. Slavnostní otevření za účasti pana kardinála i dalších významných osob se předpokládá na začátek října 2009.
- Byl ukončen jarní kurz tanečních, který pro dospělé manželské páry z naší farnosti pořádali Marta a Arnošt Tomsovi. Mezi účastníky kurzu byli manželé Voplakalovi, Zavadilovi, Tesařovi, Fořtovi (2), Vernerovi, Jirsovi, Pavlokoví, Grecovi, Chlebovští a další. Pár fotografií z kurzu je na nástěnce v boční lodi. Na podzim se chystají pokračovačky.
- Podzimní osmidílná společná příprava na manželství se uskuteční opět v pražském Pastoračním středisku od 6. října do 1. prosince. Setkání probíhají vždy v úterý od 19.30 do 21.30 a mají informační a zážitkovou část. Na přípravě se podílí tým dobrovolných spolupracovníků Centra tvořený manželskými páry, psychologem, jáhnem a knězem. Snoubenci, hlase se co nejdříve telefonicky nebo mailem v Centru.

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová

Príspevky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.